

1. Sonet.

„Ni dobro samemu človeku biti!“
Tako je modri Bog tedaj govoril,
Ko iz prsti je bil Adama storil:
Zato mu sklene ženo ustvariti.

Adam je spal na trati mahoviti. —
In glej, ko dan se v jutru je zazoril,
Adam vesel je Evo nagovoril,
Življenja se pričel je veseliti.

Tako ti sam ne boš nikdar na sveti,
Če jedno samo te srce umeva,
Če jedno samo hoče te in zna objeti.

Sicer zastoj ti krona je kraljeva!
Dasi krog tebe roji so nešteti —
Med temi roji vendar sam boš — reva.

F. S. Finžgar.

2. Sonet.

Veselo se topi tvoj glas srebrni
Ob zori že, kanarček, zlata ptica,
Ko zadnja zvezda obledí — danica,
Pa ko na zemljo vlega mrak se črni.

Le poj! In solzo s petjem mi utrni,
Ki sama tuge bridke je družica,
Ko skrivno porosi mi bleda lica —
Le poj! Srce mi s petjem spreobrne.

Zapr! A tvoje ne utihne grlo!
Zakaj? Med svet nikdar ni tebe gnalo,
Sveta nikdar oko ni tvoje zrlo.

A jaz molčim. — Srce je svet spoznalo,
Spoznanje to je pesnij vir zaprlo
Razbilo sreče ladijo ob skalo.

F. S. Finžgar.

Celje in okolica.

(Národno-društvene črtice. — Poleg raznih spisov sestavil *Andrej Fekonja*.)

(Dalje.)

Slovenstvo v Celju.

(Prva doba.)

„Scer je mila slovenšina
že od davnej v Celu tiho
zavetje in lubo domovje
imela.“

C. Sl. Novine 1848. 3.

„Lepo Cele v sercu slovenskiga kroga leži,
in se veličastno po rajski Savinski dolini ozira,
v mestu pa in okrog mesta veliko gorečih
Slovcov živi, ki bi dali za slavo in srečo
svojga roda kri in življenje.“

Pripravna lega in lepo število okrog živečih
rodolubov je že zdavnej Celjskimu mestu mo-
gočnost podala, pa tudi dolžnost naložila, v
sedajnim povsodnim razvijanju narodniga za-
vedanja tudi svoje Slovence zbudjati, zbudjene
k zaželenimu cilu vladati, in pred zahojami
varvati jih; o mladi naši literaturi se zaslužno
storiti; duhovske moči svojga kroga v sebi
zbrati, ter — v edinosti moč spoznaje — roda
omikanje in slovenšino hrabro podpirati.“

Tako je pisal v „Celjskih Slovenskih No-
vinah“ l. 1848. šte. 3. neki F. K., želeč od njih
se poučiti o vsem, „kar nam je potrebno, kar
je za nas koristno in kar je za nas vedavredno“. A z ozirom na tu navedene besede hočemo pre-
gledati posamezno, kaj in kako so že od nekdanj
naši Slovenci v Celju in po okolici delovali za
slovenstvo, posebno v oddelku književnem, v
krogu zabavno-poučnem in v obče v zmislu
národno-prosvetnem: da je torej pa osobito v
tej dobi „mila slovenščina v Celju imela tiho
zavetje in ljubo domovje“.

Slovenski pisci.

Že je vredno spomina, da je nekdanj v
Celju bival Primož Trubar, ok. 1530, ako-
prem se je šele kakih dvajset let pozneje oglasil
s knjigo slovensko tam v nemški Tubingi.¹⁾

¹⁾ In zanimivo je tudi, da so nekdanji celjski luterani
nabavljali slovenske knjige. Tako je Joan Waidinger, pre-
dikant v Šarfenavi pri Žalcu, l. 1592. kupil k isti cerkvi